مصاحبه

از آمدن امباپه به رئال استقبال می‌کنم

بنزما: تصمیم زیدان غافلگیرم کرد

یکی، دو هفته اخیر برای کریم بنزما هفته‌های پرماجرایی بود؛ هم خوشحالش کرد هم ناراحت. یکی از آنها که کام او را تلخ کرد استعفای سرمربی‌اش زین‌الدین زیدان بود؛ کسی که به بنزما اعتماد شدیدی داشت. اما خوشحال‌کننده‌ترین اتفاق برای مهاجم کهکشانی‌ها، دعوت شدنش به تیم ملی فرانسه از سوی دیدیه دشان پس از ۶ سال بود. او حالا برای اولین‌بار این شانس را دارد که طعم بازی در کنار امباپه، ستاره خط حمله پاری‌سن‌ژرمن را تجربه کند؛ زوجی که خودش تصور می‌کند خاص از آب درخواهد آمد. روزنامه مارکا گفت‌وگویی با کریم بنزما انجام داده که آن را ادامه می‌خوانید:

انگار شادترین آدم روی زمین هستی.

قطعاً. احساس می‌کنم خوشحال‌ترین فرد دنیا هستم. برای من خوشحال‌کننده‌ترین چیزها، فوتبال بازی کردن و رضایت خانواده‌ام است. من در مادرید راضی‌ام، به علاوه به تیم ملی برگشته‌ام تا در یورو بازی کنم. پس تنها احساسی که می‌توانم داشته باشم غرور، خوشحالی و البته انتظار برای شروع کارم در یوروست.

در گروهی که شما قرار دارید، فرانسه باید برابر تیم ملی آلمان هم به میدان برود؛ دیداری که تو را با هم‌تیمی‌ات تونی کروس روبه‌رو می‌کند. شما در یک‌چهارم نهایی جام‌جهانی ۲۰۱۴ به آلمان باختید. پس آیا می‌توانیم بگوییم در این بازی به‌دنبال انتقام‌گیری هستید؟

نه، انتقامی در کار نیست. از آن زمان کلی اتفاقات مختلف افتاده و خیلی چیزها عوض شده است. ما خودمان قهرمان جام‌جهانی شدیم و در دوره قبلی یورو هم (با غلبه بر آلمان در نیمه‌نهایی) به فینال رسیدیم. من فقط می‌خواهم از حضور در این رقابت‌ها لذت ببریم و قهرمان شویم. کاملاً مشخص است که بازی مقابل تونی متفاوت خواهد بود چون من عادت دارم در کنارش بازی کنم. در رئال او کلی به من پاس می‌دهد و حالا باید روبه‌رویش بازی کنم.

با وجود مشکلاتی که در نتیجه شیوع کرونا و محدودیت‌های ناشی از آن شکل گرفت، فکر می‌کنی رئال‌مادرید برای فصل آینده بتواند تیمی بسازد که مدعی قهرمانی باشد؟

اگر به فصل گذشته نگاه کنید می‌بینید ما تا هفته آخر برای قهرمانی جنگیدیم و فاصله زیادی تا بردن آن نداشتیم. ما به نیمه‌نهایی لیگ قهرمانان هم صعود کردیم و چلسی که در پایان قهرمان رقابت‌ها شد ما را شکست داد. البته ما در فصل گذشته ۶۰ مورد مصدومیت داشتیم و هرگز نتوانستیم تیم‌مان را با قوی‌ترین ترکیب ممکن به میدان بفرستیم، به همین دلیل کارمان سخت شد. با این وجود باشگاه باور دارد که ما قدرت کافی داریم و باید قهرمان شویم. هدف رئال هر سال پیشرفت نسبت به سال قبل و بردن جام است و من هم می‌گویم ما پتانسیل قهرمانی را داریم.

آنچلوتی خیلی به تو اعتماد دارد. نظرت درباره بازگشت او چیست؟

خبر خوبی است. ما او را خوب می‌شناسیم. هم بازیکنان هم هواداران. آنچلوتی مربی فوق‌العاده‌ای است. من فلسفه او و نوع نگاهش به فوتبال را دوست دارم. شیوه‌اش برای مدیریت تیم و بازیکنان و انگیزه‌ای که برای بردن همه جام‌ها دارد را می‌پسندم.

زیدان هم در حرفه تو نقش مهمی داشت، اما او رئال‌مادرید را ترک کرد. آیا انتظارش را داشتی؟ نظرت درباره تصمیم او چیست؟

بله، قطعاً او نقش مهمی داشت. رفتنش نه‌تنها من، بلکه همه را غافلگیر کرد. اما زیدان همیشه برای من مانند یک برادر بزرگ‌تر بود. من از سال‌ها پیش او را می‌شناسم و او به من در داخل و خارج از زمین بازی کمک‌های فراوانی کرد. فصل گذشته برای همه بازیکنان ما فصل سختی بود. حالا یک سرمربی دیگر داریم و می‌خواهیم دوباره تیمی موفق باشیم.

نظرت درباره بازی در کنار کیلیان امباپه و رویکرد او در داخل و خارج از زمین بازی چیست؟

کیلیان بازیکنی جوان اما بسیار بااستعداد است. او پسر خوبی است. اگر به رئال‌مادرید بیاید قطعاً از او استقبال می‌کنیم. شما به من بگویید کدام تیم حاضر نیست به‌محض به دست آوردن فرصت قرارداد بستن با امباپه او را به خدمت بگیرد. البته او الان با پاری‌سن‌ژرمن قرارداد دارد و باید ببینیم برای آینده‌اش چه تصمیمی می‌گیرد. الان اما اولویت ما قهرمانی یوروست.

نگاهی به گروه اول یورو

ایتالیای جدید، ترکیه مرموز

جمعه‌شب افتتاحیه یورو ۲۰۲۰ بین ایتالیا و ترکیه در رم برگزار خواهد شد

پیش بازی
مایکل کاکس

اگر می‌بینید در آستانه شروع جام ملت‌های اروپا با کسی در حال گفت‌وگو هستید و از شما نظرتان را درباره تیمی می‌پرسد که آشنایی زیادی از آن ندارید، ارزشش را دارد که ریسک کنید و فقط بگویید: «در مجموع تیم بدی نیست، اما آیا یک گلزن قابل اعتماد دارند؟» این، مسأله رایج دوره‌های اخیر یورو شده؛ اروپا مهاجمان همه‌کاره زیادی تولید کرده اما شماره ۹های قابل اتکا نه. چند تیم معدود برخلاف این رویه هستند اما بیشتر ۲۴ تیم با این توصیف همخوانی دارند.

اسب‌های سیاه

گروه A نمونه خوبی است. سه تیم با این سؤال مواجه هستند و تیم چهارم بر مهاجمی تکیه دارد که چهار روز بعد از فینال ۲۰ تیر در ویمبلی ۳۶ ساله می‌شود.

این مرد بوراک ییلماز است؛ جلودار خط حمله تیم ملی ترکیه که به‌خوبی در دسته «اسب‌های سیاه» قرار می‌گیرد، یعنی آنها که شاید شانسی برای‌شان متصور نباشند اما می‌توانند شگفتی خلق کنند. از طرفی سابقه موفقیت‌های زیادی ندارند و با ارفاق شانس یازدهم قهرمانی از سوی بنگاه‌های شرط‌بندی معرفی شده‌اند و از طرف دیگر دفاع محکمی دارند و چند بازیکن تعیین‌کننده در خط حمله. در واقع باید ترکیه را از تیم‌های مرموز تورنمنت‌های بین‌المللی دانست؛ در ۲۰ سال گذشته تنها به سه تورنمنت بزرگ رسیده‌اند اما در دوتای آنها در جمع چهار تیم پایانی حضور داشته‌اند.

دفاع سنتی، حمله مدرن

سومی در جام جهانی ۲۰۰۲ را باید مدیون هوش تاکتیکی مربی‌شان، شنول گونش باشند که دوباره روی نیمکت قرار گرفته. یکی از نقاط قوت تیم، اوگورکان چاکر، دروازه‌بان ترابزون‌اسپور است و در استادیومی بازی می‌کند که در سال ۲۰۱۶ ساخته شده و نام مربی‌اش در تیم ملی را روی آن گذاشته‌اند.

قدرت ترکیه در دفاع است؛ جایی که چاگلار سویونجو و مریح دمیرال فیزیکی‌ترین و سنتی‌ترین زوج دفاعی یورو ۲۰۲۰ را تشکیل می‌دهند. ترکیه کمتر از هر تیم دیگری در مرحله مقدماتی گل خورده هرچند مدت زیادی از آن موقع می‌گذرد و در یک سال گذشته با آلمان، کرواسی و لتونی به تساوی ۳ بر ۳ رسیده‌اند، ۴ بر ۲ هلند و ۳ بر ۲ روسیه را برده‌اند و با صربستان ۲ بر ۲ مساوی کرده‌اند. این با اعتبار گونش به‌عنوان یک مربی هجومی منطبق است، اگرچه احتمالاً در تورنمنت اصلی احتیاط بیشتری خواهد کرد.

دو بازیکن خط میانی را هم دست‌کم نگیرید؛ اوکای یوکوشلو که در حضور قرضی در وست‌بروموویچ درخشید و اوزان توفان که در بردا خیر ۳ بر صفر مقابل نروژ دو گل زد. اولی در دفاع و دومی در حمله بسیار مؤثرند.

فصل فوق‌العاده ییلماز در لیگ فرانسه و قهرمانی با لیل امید واقعی ترکیه است. او یک‌تنه خط حمله ترکیه را رهبری می‌کند. یوسف یازیچی، هم‌تیمی‌اش در لیل می‌تواند پاس‌های عمق خوبی بدهد، چنگیز اوندر سرعت ضدحملات را تضمین می‌کند و هاکان چالهان اوغلو یکی از بهترین زنندگان ضربات ایستگاهی در یوروست.

ایتالیای متفاوت

ترک‌ها می‌توانند همه را شگفت‌زده کنند و بازی افتتاحیه همیشه این ویژگی را دارد؛ بازی جمعه‌شب با ایتالیا در رم. ایتالیا مدعی اول این گروه است با رکورد فوق‌العاده‌ای که بعد از ناکامی شرم‌آور در صعود به جام جهانی ۲۰۱۸ ثبت کرده. آنها پنج مسابقه رسمی آخرشان را ۲ بر صفر برده‌اند.

یکی از جذاب‌ترین نکات فوتبال ملی هویت بلندمدت تیم‌های مختلف است و کمتر تیمی مانند ایتالیا خودش را جا انداخته؛ ایتالیا تیمی دفاعی، زیرک و تاکتیکی است اما این تیم ایتالیا خیلی متفاوت شده و با گذر از ویژگی‌های سنتی، بازی روان و هجومی انجام می‌دهد.

البته فقط بخشی از این درست است.

اول اینکه نباید فراموش کنیم همین حرف‌ها را دقیقاً درباره تیم چزاره پراندلی هم می‌گفتند که به فینال یورو ۲۰۱۲ رسید و تیم روبرتو مانچینی تیم را به همان دیدگاه برگردانده بعد از آنکه اسلافش، آنتونیو کونته و جان پیرو ونتورا سبک سنتی ایتالیا را ترجیح دادند و پرنوسان نتیجه گرفتند.

دوم، مانچینی همچنان به جورجو کیلینی و لئوناردو بونوچی، آخرین بازماندگان نسل مدافعان میانی کلاسیک ایتالیا وابسته است، هرچند هر دو با مالکیت توپ هم مشکل ندارند، بنابراین مانچو را نمی‌شود یک فیلسوف فوتبالی دانست اگرچه در زمان بازی نبوغ داشت و دوران مربیگری‌اش ثبات دارد. به هر حال او تیمی ساخته که با استعداد بازیکنانش همخوان است و می‌شود گفت مثلث ژرژینیو، مارکو وراتی و نیکولو بارلا از جمله فنی‌ترین بازیکنان تورنمنت هستند.

ژرژینیو عقب می‌نشیند و پاس‌های ساده می‌دهد، وراتی در سمت چپ در حرکت است و بارلا متخصص بازی بدون توپ است و از حمله حمایت می‌کند. گل پیروزی او مقابل هلند در بازی سال گذشته در نتیجه یک همکاری جمعی، خلاصه «تیکی تالیا» در تیم مانچینی بود.

اگر خط میانی‌اش با ایتالیای سنتی منطبق نیست، همین را می‌شود درباره بازیکنان کناری گفت. فوتبال ایتالیا هیچ‌وقت در تولید وینگرهای خوب خیلی موفق نبوده اما حالا چند بازیکن عالی در کناره‌ها دارد؛ لورنزو اینسینه از چپ، دومنیکو برداری از راست و فدریکو کیزای هیجان‌انگیز که می‌تواند هر جایی بازی کند و هر کاری انجام دهد.

ایموبیله قابل اتکاست؟

سؤال در خط حمله است.

رکورد گلزنی چیرو ایموبیله در سری A فوق‌العاده است. در این نیم‌دهه در لاتزیو و در میان بهترین گلزنان اروپا در پنج لیگ ممتاز تنها لیونل مسی، کریستیانو رونالدو، روبرت لواندوفسکی، هری کین و کیلیان امباپه آمار بهتری از او داشته‌اند. بر این اساس باید او را در میان بهترین مهاجمان تورنمنت به حساب آورد، اما ایموبیله در تیم ملی ضعیف است بخصوص مقابل تیم‌های بزرگ و دوران ناموفق در اسپانیا (سویا) و آلمان (بوروسیادورتموند) ثابت می‌کند او بیرون از ایتالیا بازیکن موفقی نیست. از خوش‌شانسی او هر سه بازی ایتالیا در مرحله گروهی در ورزشگاه تیم باشگاهی او برگزار می‌شود.

جایگزین ایموبیله، هم‌تیمی سابق او در تورینو، آندره‌آ بلوتی است. به نظر می‌رسد مانچینی هرگز از این دو در ترکیب اصلی استفاده نکند یعنی «استافتا»ی کلاسیک ایتالیایی مثل جیانی ریورا و ساندرو ماتزولا در جام جهانی ۱۹۷۰. یک مشکل دیگر اینکه ایموبیله و بلوتی هر دو به فضای پشت مدافعان اتکا دارند که شاید با توجه به بازی صبورانه ایتالیا از دفاع، زیاد برای این دو فراهم نشود.

ولز بی‌شباهت به یورو ۲۰۱۶

خیلی بعید است چنین فرصتی مقابل ولز یا سوئیس ایجاد شود؛ تیم‌هایی که عمیق دفاع می‌کنند و به‌دنبال ضدحمله زدن هستند. این تقریباً برنامه اصلی ولز است که با سؤال‌های متعددی مواجه است و رابرت پیج را به‌عنوان مربی موقت روی نیمکت دارد چون رایان گیگز منتظر برگزاری دادگاه ماه دی برای رسیدگی به اتهاماتش است.

ولز گاهی از سیستم ۱-۳-۲-۴ استفاده کرده اما احتمالش کم است که در این تورنمنت ۳-۴-۳ بازی کند چون نیاز به مهاجمان سرعتی و تأثیرگذاری بازیکنان کناری دارد. عادت دارند بازی‌های‌شان را یک برصفر ببرند؛ اتفاقی که از شهریور تا به حال شش‌بار رخ داده.

در حمله دو برنامه متمایز دارند.

گاهی ولز یک سانتر فوروارد دارد و به‌نوبت از چند مهاجم سرعتی استفاده می‌کند -گرت بیل، هری ویلسون و دانیل جیمز- ضمن اینکه آرون رمزی از خط میانی خودش را به موقعیت‌های گلزنی می‌رساند. گاهی هم از کیفر مور ۱۹۵ سانتیمتری به‌عنوان نوک حمله استفاده می‌کند. اوالبته مهاجم ساده‌ای است که هرگز بالاتر از دسته دوم فوتبال انگلیس را در رده باشگاهی تجربه نکرده هرچند عملکرد خوبی در رده ملی دارد. اوبدشانسی آورده، تیمش در مرحله گروهی با تیم‌هایی روبه‌رو می‌شود که زوج‌های دفاعی عالی عاشق نبردهای هوایی دارند.

تردیدهای جدی وجود دارد که ولز بتواند شگفتی پنج سال قبل و رسیدن به نیمه‌نهایی را تکرار کند. ابهام‌های زیادی در بست‌های مختلف این تیم وجود دارد و به سختی می‌شود بازیکنی در این تیم پیدا کرد که فصل خوب باشگاهی را سپری کرده باشد. بیل و رمزی بازیکنان ۲۰۱۶ نیستند هرچند بیشترین امید هواداران برای خلق جادو در طول مسابقات به این دو است.

سوئیس غیرقابل پیش‌بینی

بازی دوم گروه A نبرد نادر دفاع‌های سه‌نفره است چون ولادیمیر پتکوویچ، مربی سوئیس به این سیستم رو آورده. سوئیس پیش از این یکی از آشناترین و قابل پیش‌بینی‌ترین تیم‌ها به حساب می‌آمد، از هشت تورنمنت بزرگ اخیر در هفت تا حاضر بود، هرگز از اولین مرحله حذفی عبور نکرد و همیشه از چهار مدافع و چهار هافبک استفاده می‌کرد.

بازنشستگی اشتفان لیشت اشتاینر تیم را متحول کرد. ریکاردو رودریگز، مدافع کناری آن طرف به عضویت دفاع سه‌نفره آمده که خیلی جلوتر از تیم‌های قبلی سوئیس بازی می‌کند. ترکیب گرانیت ژاکا که چپ رانگه می‌دارد و رومن فرویلر که بیشتر از راست جلو می‌رود، خیلی خوب نتیجه داده. کوین امبابو و استیون زوبر در نقش بال عملکرد خوبی داشته‌اند که دومی می‌تواند از چپ به کمک خط حمله در یک‌سوم دفاعی رقبا برود.

ژردان شاکری بین خطوط بازی خواهد کرد، بیشتر مایل به راست. او زمانی گلزن قابل اعتمادی بود -در ۴۶ بازی اول ملی‌اش ۱۷ گل زد اما در ۴۳ تای بعدی تنها شش‌بار موفق به بازکردن دروازه حریفان شد- حالا اما فرم ملی خوبی ندارد و این فصل در تیم باشگاهی‌اش، لیورپول زیاد بازی نکرده و این جای نگرانی دارد.

کاهش توان گلزنی و ناامیدکننده‌تر می‌شود اگر توجه کنیم مهاجمان سوئیس، هریس سفروویچ و بریل امبولو هستند که اولی خودش را عالی به محوطه جریمه رقبا می‌رساند اما پیش از این در رده ملی بشدت نادیده گرفته شده و دومی با سرعتش موقعیت‌های خوبی پیدا می‌کند اما نتوانسته آمار گلزنی باشگاهی‌اش را در تیم ملی تکرار کند.

در مجموع گروه A متعادل‌ترین گروه یورو ۲۰۲۰ به نظر می‌رسد. قطعاً تنها گروه در میان شش گروه است که نمی‌توان هیچ‌یک از اعضایش را بدون شانس صعود تصور کرد. این یعنی بازی‌های سخت و احتمالاً گل‌های کم اما پر از رمز و راز.

منبع: The athletic

گزارش

والورده، مربی سابق بارسا، نمایشگاه عکاسی برپا کرد

فوتبال یک نمایش است، یک درام بزرگ

فوتبال از دید ارنستو والورده متفاوت است: «مسأله این بود که زاویه نگاه خود را عوض کنید.» او همیشه این کار را انجام داده است. والورده در سن سباستین یک نمایشگاه عکاسی سیاه و سفید برگزار کرده و در آن عکس‌های خود را در ابعاد یک در یک‌ونیم متر به نمایش گذاشته است. این کلکسیون پرتره‌ای از فوتبال را از نگاه لنز مربی سابق بارسلونا به تصویر می‌کشد.

والورده زمانی که بازیکن بود در دانشگاه استودیس فوتوگرافیکس ده کاتالونیا درس خواند. او می‌خواست عکاس شود اما فوتبال او را همچنان مجذوب خود نگه داشت. او ۲۰ فصل پیاپی مربیگری کرد، اسپانیول را به فینال جام یوفا رساند، اتلتیک بیلبائو را بعد از ۳۱ سال قهرمان یک جام کرد و بارسلونا را به دوگانه داخلی رساند تا اینکه این باشگاه او را در ژانویه ۲۰۲۰ اخراج کرد. بارسا در آن هنگام صدرنشین لیگ بود اما پس از آن دیگر قهرمان لیگ نشد.

اما دوربین والورده همیشه کنارش بود. او در سال ۲۰۱۲ اولین کلکسیون خود را منتشر کرد و ماه بعد هم کتاب بعدی‌اش را منتشر خواهد کرد. نمایشگاه او از تصاویری است که در بیش از یک دهه حضورش در فوتبال گرفته است. بخشی از این تصاویر مربوط به دوران حضور او در المپیاکوس است؛ جایی که ورزش و مسائل سیاسی-اجتماعی کنار هم قرار می‌گیرند. والورده می‌گوید: «راحت می‌توانم جدیدی آغاز می‌شود. فردا دوباره خورشید طلوع می‌کند؛ یک فصل جدید، امیدواری، ذوق و همه اینها...»

والورده بار دیگر لبخند می‌زند: «صبر کنید، صبر کنید، حرفم تمام نشده. فوتبال پراضطراب است، اما یک گام به عقب برمی‌دارید و می‌بینید که چه منطقی بر آن حاکم است. اما داخل فوتبال اوضاع جهنمی است. منطقی سازی فوتبال یک چیز است، اما شما باید فوتبال را از نزدیک تجربه کنید. از نزدیک همه چیز متفاوت است. فوتبال شما را با خود می‌برد.»

آن شکست ۴ بر صفر بارسلونا در آنفیلد کار والورده را ساخت. والورده می‌گوید: «ما دچار یک لحظه بی‌ثباتی شدیم، آن هم در چنان ورزشگاهی.» او البته هشت‌ماه دیگر به مربیگری بارسا ادامه داد و باشگاه با او همکاری کرد، هرچند مدیران دیگر دل‌شان با او نبود. شاید بهتر بود که او خودش استعفا می‌داد؟ «لحظاتی هست که با خود فکر می‌کنم بله، همین است. اما در کل، نه. فوتبال همیشه بخت انتقام را به شما می‌دهد.» او البته بخت انتقام را نیافت و پس از شکست در سوپرجام اسپانیا اخراج شد.

اما آیا او به جایی رسیده بود که فکر کند اخراج راه‌حل مناسبی است و چیزی است که خودش می‌خواهد؟ «نه، نه، نه. همیشه بخشی از شما مبارزه می‌کند و می‌خواهد ارزش‌تان را نشان دهد. شما با خود فکر می‌کنید: صبر کنید، بحران‌های بسیاری هستند و شما می‌توانید به این یکی هم غلبه کنید. چرا نباید فکر می‌کردم که می‌توانیم قهرمان لیگ شویم؟ در اولین بازی‌های من، در دو دیدار سوپرجام با نتیجه ۵ بر یک به رئال‌مادرید باختیم. آن شکست من را تحت تأثیر قرار داد، اما بعدش...»

بعدش بارسلونا دوگانه را فتح کرد. آنها فصل بعد قهرمان لیگ شدند. او البته به قهرمانی سوم در لیگ نرسید. «می‌دانم چه می‌گویم؛ اگر مردم شما را مقصر بدانند، کاری نمی‌توانید انجام دهید. من ایستادم و نفس کشیدم. من با این انتظارات زندگی کردم. من مدتی طولانی تنش را تحمل کردم. نه تنها در بارسلونا، که در اتلتیک هم همینطور بود. شما به زمان نیاز دارید. نیاز دارید دور از جمع باشید و فاصله بگیرید. بعد هم که ماجرای همه‌گیری ویروس کرونا پیش آمد. اینطور نبود که من خودم را از سایرین جدا کنم. این کاری بود که همه انجام دادند. شما کمی از فوتبال دوری می‌کنید و بعد فوتبال از سر گرفته می‌شود.»

۱۵ ماه از اخراج والورده گذشته و تاکنون نشده بود او چنین مدت طولانی بیکار باشد. اما او در این باره سکوتی طولانی می‌کند. تیم او دو سال قهرمان لیگ شد و وقتی او اخراج شد، بارسا صدرنشین لیگ بود. آنها پس از آن دیگر قهرمان لیگ نشدند. والورده می‌گوید: «خب؟ می‌دانم که دو قهرمانی دارم.» اما آیا دیگران هم به این موضوع توجه می‌کنند و برای‌شان آن دو قهرمانی ارزشمند است؟ «ببینید، این ماجرای ارزشمندی است... من برای این دو قهرمانی ارزش قائلم. چطور نباشم؟ برخی اینجا هستند که می‌گویند: قهرمان لیگ شدیم، خب که چه؟ اما برای من ارزشمند بود. برخی هستند که فکر می‌کنند این کافی نبوده است. باشد، من که نمی‌توانم نظرشان را تغییر دهم.»

حالا وقت او به عکاسی می‌گذرد. آیا ممکن است فوتبال دوباره به سراغش بیاید؟ «اگر چیزی باشد که به من انگیزه دهد، شاید دوباره وسوسه شوم. رفتن به خارج جذاب است و متفاوت.» انگلیس؟ «شاید. بدم نمی‌آید امتحانش کنم. این حس را دارم که آنجا به فوتبال احترام زیادی می‌گذارند.»

منبع: گاردین

آیا کاپیتان تیم‌ها موافق لغو رقابت‌ها هستند؟

شورش در کوپا آمه‌ریکا

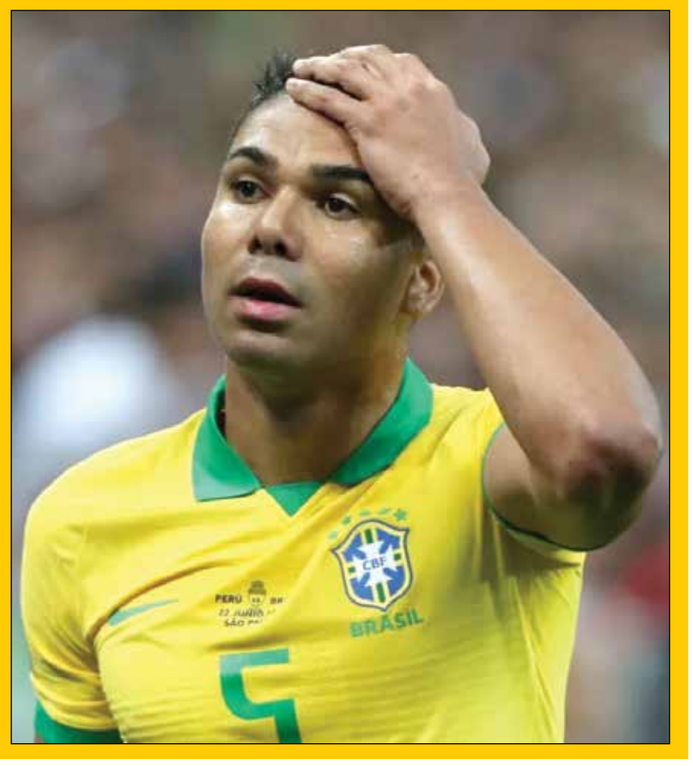

پیش بازی
دنیل دیویس

هرچند ظاهراً قرار است یک هفته دیگر کوپا آمه‌ریکا ۲۰۲۱ در برزیل آغاز شود، اما ابهام‌های بسیاری پیرامون این مسابقات وجود دارد. حالا گروهی از بازیکنان برزیل که به‌دلیل همه‌گیری گسترده ویروس کرونا، مخالف برگزاری این رقابت‌ها هستند، با کاپیتان‌های سایر تیم‌ها تماس گرفته‌اند تا این بازی‌ها را بایکوت کنند. اما چه بازیکنان کلیدی در این ماجرا نقش دارند؟

کاسمیرو، سخنگوی باغیان: کاپیتان تیم ملی برزیل بارزترین مخالف این رقابت‌هاست. او پیش از دیدار مقدماتی جام جهانی برابر اکوادور در نشست خبری حاضر نشد و به این ترتیب موضع خود را شفاف کرد. او و نیمار با کاپیتان‌های دیگر تیم‌ها صحبت کرده‌اند تا ببینند موضع آنها چیست.

خوان کوادرادو، مخالف بزرگ: تیم ملی کلمبیا از مخالفان اصلی برگزاری این رقابت‌هاست. اتحادیه فوتبالیست‌های حرفه‌ای کلمبیا بیانیه‌ای صادر کرده و در آن، بازیکنان نوشته‌اند به‌دلیل ریسک ویروس کرونا، نگران این رقابت‌ها هستند. خوان کوادرادو این بیانیه را در شبکه‌های اجتماعی منتشر کرده است.

حمایت اروگوئه از برزیل: لوییس سوارس، ادینسون کاوانی، و فرناندو موسلرا مخالفت خود را ابراز داشته‌اند. سوارس گفته است: «باید برای سلامتی اولویت قائل شد. من مخالف برگزاری این دیدارها هستم.»

منتظر مسی: سایر کاپیتان‌ها نظر خود را ابراز کرده‌اند، اما لیونل مسی تاکنون چیزی نگفته است. کاپیتان تیم ملی آرژانتین در این باره ساکت بوده و این عجیب است، چراکه این موضوع بسیار حساسی است. اما موندو دپورتیوو نوشته مسی با بازیکنان برزیل هم‌نظر است.

شیلی، مخالف بعدی؟ احتمالاً تیم بعدی که با این رقابت‌ها مخالفت خود را ابراز خواهد کرد شیلی است. کلودیو براووو بانیمار، لوییس سوارس و مسی در بارسلونا هم‌بازی بود و احتمالاً با آنها هم‌نظر است.

بولیوی، خواهان برگزاری: نظر تیم ملی بولیوی کاملاً متفاوت است. آنها علناً اعلام کرده‌اند از این تورنمنت حمایت می‌کنند. البته زمان مشخص خواهد کرد که آیا آنها روی نظر خود می‌مانند، یا اینکه با سایر تیم‌ها هم‌نظر خواهند شد.

موضع سایر تیم‌ها: منابع متعدد اعلام کرده‌اند نیمار با اینر والنسیا و آیرتون پرسیادو، کاپیتان‌های اکوادور تماس گرفته تا آنها را موافق این نظر کند، هرچند نظر آنها رسماً اعلام نشده است.